

Lakoma

A XIX. Egressy Béni Országos Színjátszó Fesztivál lapja

5. szám, szombat délután

2017. november 9-12.
Szepsi és Buzita

A tavasz ébredése

Ezt a darabot a dunaszerdahelyi Novus Ortus színjátszó csapat adta elő Takács Tímea rendezésével. Mint tudhatjuk, a darab elégé komoly témát vagy témákat boncolgat, a szexualitáson kívül még az öngyilkosság témája is megjelenik.

Ezen kívül szó esett az erőszakról és dulakodásról. Bár az utolsó talán már zavaróan sokszor előfordult az előadásban, néha nem is értettük, miért esnek egymásnak a szereplők, de a rendező szerint a mai tiniknek nem kell ok arra, hogy verekedjenek.

A diákokat egyáltalán nem zavarja az előadás témája, hiszen ezek

a dolgok akár még a saját életükben is lejátszódhatnak.

Helyenként úgy éreztem, mintha már túljátszották volna a szerepüket. Lehet, hogy könnyebb lett volna, ha a darab nem ment volna ennyire vissza az időben, és egy kicsit a mai világot mutatta volna be.

Mindezek ellenére nagyszerű előadást láttunk. A háttérzene remek volt, a maszkok pedig még izgalmasabbá tették az előadást. Köszönjük szépen a Novus Ortusnak a színpadi élményt, reméljük jövőre is találkozunk.

Sárad Boglárka

Pénteki zsűri reflexiók

A füleki Zsákszínház Csehov: Medve című komédiáját játszotta szepsi kultúrház színpadán, a fesztivál második napjának első versenyelőadásaként. Mázik István pontos és következetes rendezése végigvitt minket férfi és nő egymásra találásának stációján, melyben a hét hónapja özvegy Popova és a követelését behajtani érkező Gregorij Sztjepanovics végül egymásba gabalyodik. Saját ötletekkel egészítették ki az eredeti csehovi instrukciókat, így lett az elhunyt férjből egy csalfa, akihez így már igazán nem érdemes gyásszal kötődni (szegény Tóbi!). A találkozástól az egymás-

ba borulásig számos szöveges és némajátékos elemmel dolgozott a két szereplő, a harsányság és a visszafogottság közül a pénteki előadásban inkább a visszafogottság volt a jellemző, elsősorban az özvegyet alakító Nagy Andrea játékában. A határozott színészvezetésű párosjátékhoz próbált felemelkedni a Lukát játszó Bystron Dániel, de sajnos mindig félrelökték. A zsűri értékelésében kiemelte az előadásban rejlő csehovi helyzet kettős – érzelemgazdag, ugyanakkor mulatságos megoldásait, valamint a zene és a színpadi eszközök mesterei használatát.

A csécsi asszonyok viselt dolgairól megtudhattunk már egyet s mást a korábbi évek előadásain, a jókedvű csapat mutatott már számos vidám életképet a régi falusi emberek életéről. Most egy virrasztásra vittek el minket, melyben az asszonyok saját maguk által kitalált szövegekben valóságos, vagy legalábbis valóságosnak látszó helyzetet meséltek az elhunyt egyetlen szem férfiről, Gyuláról, akit ebben az előadásban (ellentétben a 2001-es szereplésünkkel) egy bábu képviselt.

Sírva nevetünk a halálán, hiszen tudjuk, hogy a szomorúság mellett a halotti torok fontos része volt az emlékezés. Így derült fény az elhunyt viselt dolgaira, megtudtuk, hogy ennek a Gyulának a falu kakasaként mindenhová volt „bejárása”. Mintaértékű a Snyír Mária vezette csécsi csoport hagyományőrzésből, természetes szövegmondásból és közösségépítésből is, s csak remélhetjük, hogy lesz új, fiatal szereplőgárda, akik majd egyszer átveszik a régi-ek helyét a színpadon.

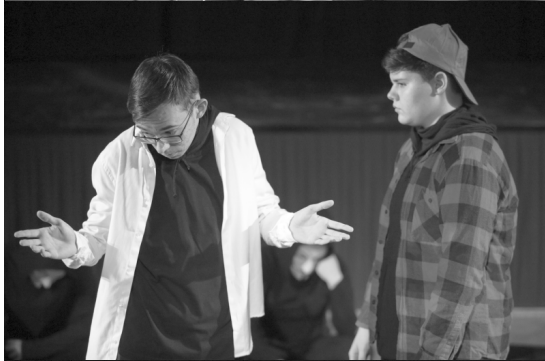

A Novus Ortus ma már klasszikusnak számító drarabhoz nyúlt. A tavasz ébredése című előadásuk mégsem lett poros darab a porosz erkölcsökről, a visszafojtott szexualitás és iskolai erőszak emlékműveként, hanem megtalálták azokat a fogódzókat, amelyek igazi kapcsolatot teremtettek a Wedekind-darab és a mai tizenévesek között. Így lett a darab jól elemzett és kiválasztott helyzeteivel igazi diákszínházi alapanyag a kamaszkorról. Mondhatnánk, hogy a világ már túlhaladta ezt a témát, ugyanakkor a szakmai beszélgetésben is előkerült, hogy az elfojtás, az igazi szülő-gyerek kapcsolat, az érzelmi viharokkal, iskolai kudarcokkal és a pályaválasztással kapcsolatos konfliktushelyzetek nemcsak a száznegyven évvel ezelőtti kamaszok, hanem a mai dunaszerdahelyi színháziak életében is meghatározók. Takács Tímea a jelenetekhez képest a csoportos mozgással és a (Guy Fawkes-)maszkos játékkal nem tudott hasonlóan tiszta helyzeteket teremteni, de mint kiderült, a nyitott, többféle értelmezési lehetőség volt az alapvető rendezői szándék.

K.G.

szombat délután

A Kelepelők NTE és a Buzitai Citerazenekar
örömmel tudatja, hogy
2017. november 18-án
ünnepélyes keretek között megünnepli
fennállásának
15. évfordulóját.

Az ünnepélyes műsor során fellépnek:
a Kicsi Kelepelők
és a Nagy Kelepelők néptáncegyüttesek,
a Buzitai Citerazenekar és utánpótláscsoportjai,
a volt Kelepelősök és citerások,
valamint a Farkas Ferenc Művészeti Iskola
táncosai Sárospatakról.

A rendezvény kísérő programjai:
régii használati tárgyak kiállítása,
fényképkiállítás- 15 év legemlékezetesebb
pillanatai, táncház kicsiknek
és nagyoknak egyaránt.

HOLLYWOOD

BELEPŐ
10€

BUZITAI KULTÚRHÁZ

2017. 11. 25.

START 20:00

ERZSÉBET ÉS KATALIN — BATYUSBÁL —

HOLLYWOOD FEELING | WELCOME DRINK | FOTÓFAL
KOKTÉLSAROK | ÉRTÉKES TOMBOLÁK | VADPÖRKÖLT

ANONYM ZENEKAR

INFO: T. SMOLNICKÝ - 0948 785 373 | O. BODNÁR - 0907 465 483

A halált is elviszi a halál?

Ilyen komor témájú, lassított játéktempójú előadást még sosem láttam a nániaiktól. A csécsi néikkel ellentétben ők nem kacagtak a halálon, nem is pajzánkodtak. A látnok – akiért a kaszás eljött – méltósággal vette tudomásul a változtathatatlant, intézni kezdte ügyeit, befejezte megkezdett munkáját, és semmilyen trükkkel nem próbálta a halált kijátszani. A mostani produkció nélkülözte a nániaiak máskor sokkal pörgősebb előadásmódját, a poénok nem találtak visszhangra, a publikum nem nevetett, legfeljebb néha elmosolyodott. A leszűkített tér, a sötétség, a kaszás komor megjelenése, a kaszafelés inkább félelmet ébresztett, a közönség csendben figyelte, mire megy ki a játék. Váratlanul jött az ellazító, minden feszültséget oldó, boldog vég. Maradt a döbbenet, ahogy Khéli Bálint hosszú fekete ruhájában, kaszával a kezében végigsétált a közönség között. Rám nézett, és azt mondta: a viszontlátásra.

No tessék. Megszívtam.

Ahogy megszívta Rozálka is, akire rámaradt a problémás családi bir-

tok. A bátyja bezzeg boldogan kúrázhat tovább- ő szabad ember. Lezáratlan maradt a darabban, hogy mi a sorsa a gazdagoknak – bár nagyon érdekes utalások hangzottak el, melyekből következtethetünk a jövőre, illetve magunk írhatjuk meg a történet folytatását. A gazdag ember bátyját Vlagyimír Iljics névre keresztelik, a családi nevet egy nagy vörös csillag takarja majd el... A kaszás elmegy majd Szarajevóba egy Ferdinánd nevű emberért... Betájolhatjuk tehát, nagyjából mikor játszódik a darab, és mi lehetne a szereplők további sorsa. A nánai színészek nagy fegyelemmel, visszafogottan játszották végig a történetet, ahogy az az adott témához illett. Mert a halállal nem viccelünk. Pedig lehet, hogy az ő sorsa is olyan, mint a földi halandóké: egyszer leteszi a kaszát, más áll majd a helyébe, de az nagyban már fogja csinálni. Vajon csak nyugdíjba megy a mi kaszásunk, vagy őerte is eljön a halál?

Kozsár Zsuzsanna

Mit mutat a kemence?

A Nánai Színházcsoportot láthattuk elsőként fellépni a fesztivál harmadik napján, egy kamara-előadás keretén belül. Számomra eléggé szórakoztató és vicces volt, gyakran mosolyt csalt az arcokra. A főszereplő, maga a látók karaktere savanyú és komor arcjátékkal ruházta fel az eljátszott szerepét, de neki is sikerült elejtenie pár poént a maga sajátos higgadt módján.

Nekem különösen tetszett Piski Erik alakítása, aki Madárka úr szerepébe bújt. A kíváncsiskodó és büszke jellemvonások egyaránt a helyükön voltak. Ha beléltünk a történetbe, rájövünk, hogy a lát-

nok részben neki köszönheti az életét, hiába csak hátán levő púp-ként tekintett rá a történet alatt. A játék alatt kiestem a nézői szerepemből, helyenként vontatottnak éreztem a cselekmény lefolyását. Ami még zavaró volt, az az, hogy a Rozálkát alakító Jantosik Napsugár a testvérével veszekedős jelenetben végig ugyanolyan hangsúlyt használt, ami már kissé zavaró volt a jelenet végére.

Még arra lennék kíváncsi, vajon a látók a fesztivál végeredményét is megnézte a titokzatos kemencében?

Sáradi Boglárka

Nincs ajtó, nincs idő, nincs kegyelem

Az utolsó Lakoma utolsó cikkét mindig menet közben írom. Azaz darab közben. Sajnos sosincs arra elég idő, hogy végignézzem a szombati nap legutolsó versenyelőadását, aztán nyugodtan megírom, nyugodtan betördeljük, kinyomtassuk és szétosszuk a szombat esti Lakomát. Merthogy még a díjkiosztás előtt készen kell lennie. Ennyi lett volna a lírai kitérő, egyben a mentetetőzés, amiért néhány percnyi játékidő után én már megpróbálom gatyába rázni a véleményemet. Pedig lehet, hogy épp az utolsó tíz perc lett volna az izgalmas, értékes, az igazi gyöngyszem.

Idén a Bodroghközi Színjátszók jutottak erre a mostoha sorsra, nézem és írom, és sűrű telefoncsengés zavar mindkét tevékenységben... szerencsére ez beletartozik a darabba. A kezdeti párjelenet elég hosszú, de a női szereplő sokoldalúsága pergővé teszi azt. Bár lehet, hogy nem ártott volna kicsit megkurtítani. Jön az ál-

lítólag durva férj, akiről seperc alatt kiderül, hogy nem is durva, egy lényegesen rövidebb, jó tempójú jelenetben. És egyre jönnek az újabb és újabb szomszédok, akik megkeserítik szegény „alkotó értelmiségi” életét. Érdekes jelenség a vak asszony, aki következetesen fölfelé bámul a semmibe, és persze nem érzékeli, hogy akihez beszél, jó ideig nincs is a szobában. A dolgok fokozódnak – az új lakó nyakába varrnak egy magatehetetlen öregasszonyt is, így a hiányzó ajtó és a kíváncsi szomszédok korántsem önként vállalt telefonközpont-szolgálat mellé a betegápolás is társul... és itt számomra véget ér a kiszabott idő. És amit láttam, az izgalmas volt, érdekes volt, kíváncsi-vá tett – és nagyon remélem, hogy a második felvonás végére már vissza is érek, hogy meglássam, miféle idegroncs lett közben a szegény otthon dolgozó (dolgozni szándékozó) értelmiségimből.

Kozsár Zsuzsanna

5. szám

A rejtvények megfejtése:

L	S	C	L	O	B	A	Z	S	K	Ö	R	Ö	T	S
H	A	A	I	C	U	L	K	Á	Ň	E	K	E	K	O
A	■	K	Á	D	U	H	K	O	Z	S	Á	R	Z	N
N	S	K	A	I	A	I	B	S	L	E	M	E	S	Á
E	C	A	E	T	L	F	S	Á	■	S	É	H	U	J
S	Ű	T	D	M	O	Ó	Á	R	R	E	R	T	Z	A
Z	Z	A	E	I	S	S	N	D	O	Á	E	Ó	S	S
J	S	L	M	C	C	Z	T	N	S	E	N	T	A	Ó
Ú	L	I	A	S	U	D	A	A	V	A	J	Y	N	D
Ó	A	N	Y	K	O	N	D	Ö	M	E	J	G	N	Z
L	P	C	Z	E	N	E	T	A	M	Á	S	E	A	S
Z	Y	K	C	I	Y	N	E	B	N	E	S	C	G	Á
S	R	O	T	K	I	V	Y	O	R	B	Z	O	R	H
Á	É	K	A	E	L	Á	S	Z	L	Ó	A	V	É	U
L	R	Á	N	L	O	M	I	Y	L	Á	H	I	M	J

Megfejtés: Illés Csenge

1.	M	I	C	S	U	D	A												
2.	P	U	L	Ó	V	E	R	E	S										
3.		L	E	N	G	Y	E	L	F	A	L	U	S	Y					
4.	H	A	V	A	S	I													
5.		T	Ó	T	H														
6.	F	A	R	K	A	S													
7.		Z	B	O	R	A	I												
8.	S	Z	E	P	S	I													
9.		R	E	G	Ö	S													
10.	B	U	Z	I	T	A													
11.	P	O	N	G	R	Á	C	Z											
12.		R	E	B	E	L	L	I	S										

Megfejtés: Illatszertár (a Jókai Színház Társulat előadása)

Lakoma

A XIX. Egressy Béni Országos Színháztársulat Fesztivál lapja

17. évfolyam 5. szám

Buzita, 2017. november 11. szombat

Szerkesztők: Kozsár Zsuzsanna, Sáradi Boglárka

Fotók: Gecse Attila, Micsuda András

Tördelő: Hanesz Júlia

www.egressyfeszt.gportal.hu

XIX. CELÖBLOVENSKÝ DIVADELNÝ FESTIVAL EGRESSY BÉNI
XIX. EGRESSY BÉNI ORSZÁGOS SZÍNHÁZTÁRSULAT FESZTIVÁL

Szepesi - Buzita
Moldava nad Bodvou - Buzita